

hvad der om denne Ting er det mest betydende, nemlig at man ikke, hvordan det end gaar, nogen Sinde vil paalægge en Tvang til Ægteskab. Vi har her i Danmark som gældende Ret en Forordning af 15. Marts 1734, som giver Regler om, i hvilke Tilfælde man kan tvinges til at indgaa Ægteskab. Den siger i sin § 1: „Dersom nogen uberygtet Danemands Datter eller Mø lader sig uden forudgaaende Trolovelse eller Jaord beligge, da tage hun Skade for Hjemgæld, og skal hun ej kunne vinde Ægteskab med den, som hende har besvangret, medmindre han har lovet hende Ægteskab, førend han med hende fik sin Villie, da han skal være pligtig hende at ægte“. Dog gælder dette kun, hvis det ikke er en Enke, „thi“, siger Lovgiveren i det kraftfulde Sprog, som han den Gang formaaede at udtrykke sig i, „Enke bør lige saa vel værge sin egen Ære som sit Gods“. Men denne Forordning foreskriver altsaa Regler, ifølge hvilke et Ægteskab kan fremtvinges. Nu mener man — og jeg tør nok sige, at det er den almindelige Retsopfattelse —, at hvilken Retshaandhævelse der end skal anvendes overfor den, der i saa Henseende har forset sig, bør Retshaandhævelsen aldrig gaa ud paa, at nogen tvinges til at indgaa Ægteskab, idet man gaar ud fra, at Ægteskabets hele etiske Betydning beror paa, at det er et frivilligt Forhold mellem to Personer. Hvis en Forlovelse er blevet efterfulgt af en Besvangrelse, som derefter igen følges af en Ophævelse af Forlovelsen, kan der derimod blive Tale om en Erstatning for Brud paa Forlovelsen. Det er herpaa, der peges i Kapitel I: Om Forlovelser, idet det omhandler Regler for dette Forhold og giver Adgang til i visse graverende Tilfælde at faa Erstatning for den Skade, der er lidt ved, at en Forlovelse er blevet hævet.

Kapitel II handler om Betingelserne for Ægteskab, hvilke Betingelser først og fremmest angaar Alderen og dernæst i visse Tilfælde Forældrenes Samtykke. Endvidere, at der ikke er et for nært Slægtskab, o.s.v. Med Hensyn til Alderen foreskrives det, at Manden skal være 21 Aar, inden han kan indgaa Ægteskab, og Kvinden 18 Aar. Herved skærpes Aldersbetingelserne noget, idet Regelen nu er, at Manden kun behøver at være 20 Aar og Kvinden 16, men man skønner, at den fornødne aandelige og fysiske Modenhed neppe vil være naaet før for Mandens Vedkommende 21 Aars og for Kvindens Vedkommende 18 Aars Alderen. Med Hensyn til Forældrenes Samtykke

gælder nu den Regel, at man indtil sit 25de Aar skal have Forældrenes Samtykke. Nu bringes det i Forslag, at Forældrenes Samtykke kun skal kræves indtil det 21de Aar, hvilket hænger sammen med, at man gaar ud fra, at en ny Myndighedslovgivning snart vil blive gennemført, og at Fuldmyndighedsalderen da vil indtræde ved det 21de Aar. Ægteskab bliver ligesom nu forbudt mellem Slægtninge i ret op- og nedstigende Linie og altsaa naturligvis mellem Forældre og Børn o. s. v.; medens der nu kræves Dispensation for Ægteskab mellem Tante og Nevø, men ikke mellem Onkel og Niece, hvilken Forskel maa siges at være ganske urimelig, foreslaas der her Dispensation i begge Tilfælde. Dette er navnlig begrundet i racehygiejniske Hensyn, og man gaar ud fra, at der ofte vil kunne gives Dispensation fra dette Forbud, naar Omstændighederne ikke gør det betænkeligt. Ligeledes skal Ægteskab være forbudt mellem Svigerforældre og Svigerbørn, mellem Stifforældre og Stifbørn, men det skal vel at mærke kun gælde, naar dette Forhold hviler paa et Ægteskab, men derimod ikke, hvor det er begrundet i en uægteskabelig Kønsforbindelse. Saa forbydes selvfølgelig Bigami. Den Sørgetid, der nu er foreskrevet i vor Ægteskabslovgivning, bortfalder, men derimod foreskrives den en Ventetid af 10 Maaneder for alle Kvinder, der har været gifte, inden de indgaa et nyt Ægteskab, og det gælder altsaa ogsaa for det Tilfælde, at det ikke er Enker; forsaavidt der er nogen Mulighed for, at de kan være frugtsommelige. Regelen tilsigter at hindre, at der skal være nogen Uvished om, hvorvidt det er den første eller den anden Ægteemand, der er Barnets Fader. Det kan godt være, at denne Frist kan indskrænkes noget eller helt fjernes. Det kan være Genstand for Rigsdagens Overvejelse. Endelig opretholdes som Ægteskabsbetingelse Kravet om Skifte med tidligere Ægtefælle.

Paa Ægteskabsbetingelsernes Omraade har den nyere Tid i høj Grad af Hensyn til Slægtens Sundhed rejst Spørgsmaalet om, hvorvidt visse Sygdomme burde udelukke fra Retten til Indgaaelse af Ægteskab. Det er et Problem, der skærpes derved, at man ikke ved at forbyde visse Personer paa Grund af Sygdom at indgaa Ægteskab kan forhindre, at de sætter Børn i Verden, og det er jo det, det drejer sig om. Det er imidlertid umuligt for en moderne Ægteskabslovgivning at se bort fra disse Forhold og undgaa at tage Stilling til dette Problem, og det har derfor